

i nterimistisk at forlænge det, naar dets Udløb nærmer sig, uden at der endnu er fundet Leilighed til en fornyet og alsidig Drøftelse af Sagen.

Foraauidt det ovennævnte Flertal har støttet sin Overbevisning om Utilraadeligheden af at oppebie Udløbet af de fem Aar, for da at gjenoptage det hele Spørgsmaal om Valgmenighedslovens Nødvendighed og Hensigtsmæssighed, paa den Betragtning, at Udsigten til den fornyede Kamp, som dette Spørgsmaal maa befrygtes at ville fremkalde, sandsynligen vilde komme til at virke noget forstyrrende, maatte endog afgjort hæmmende paa Udviklingen af nogle af de vigtigste blandt de Forhold, hvorover Kommissionen var opfordret til at udtale sig, navnlig paa selve Forsatningsagen, saa har det Hensyn allerede af den Grund ikke kunnet faa nogen afgjørende Betydning, at det under den senere Udvikling af Forholdene har vist sig, at ethvert Haab maatte opgives om, at det vilde lykkes i den nærmeste Fremtid at gennemføre Ordningen af Kirkens Forsatning. Idet Spørgsmaalet om den i Lovens § 5 foreskrevne Frist for dens Gyldighed altsaa maatte betragtes uafhængigt af Hensynet til andre Sager og Forhold, har der tværtimod for Ministeriet ikke været nogen Opfordring til at foregribe den nævnte i Lovens selv foreskrevne Tidsfrist, og det saameget mindre, som Ministeriet med Kommissionens Mindretal maatte erkjende denne Bestemmelse for at have været et væsentligt Led i den Række af Forhandlinger, der i sin Tid forudgik Lovens Tilbliven, og saaledes at have udgjort Forudsætningen for den Enighed, der efter stærk Meningskamp endelig blev tilveiebragt om Lovens Vedtagelse i dens nuværende Skikkelse.

Ministeriet nærer imidlertid ikke nogen Tvivl om, at en Forlængelse af Lovens Gyldighed nu maa søges bevirket ved Lov, og det maa ligeledes i Overensstemmelse med Flertallet i Kirkekommissionen finde, at der ikke er nogen Anled-

ning til paany at begrænde den til en bestemt Tidsfrist.

De Erfaringer, som der har været Leilighed til at anstille med Hensyn til Lovens Virkninger, have ikke været af den Besskaffenhed, at de efter Ministeriets Sjøn skulde kunne fremkalde nogen Betænkelighed herved. I de siden det nævnte Tidspunkt forløbne Aar har der fire Gange været Anledning til at bringe Loven til Anvendelse, nemlig to Gange for Menigheder, der havde dannet sig forinden Lovens Tilbliven, den af entlediget Sognepræst Birkedal oprettede Frimenighed med Bedehus i Nyslinge ved allerhøieste Resolution af 1ste August 1868, og den af forhenværende personel Kapellan Trandberg oprettede saakaldte evangelisk-lutheriske Frimenighed paa Bornholm, med Bedehus i Aker, ved allerhøieste Resolution af 30te Septbr. 1872. Endvidere er en Valgmenighed i Hjerteminde og Omegn med forhenværende Sognepræst Hagen til Præst anerkjendt ved allerhøieste Resolution af 7de Juni 1869, og ligeledes ved allerhøieste Resolution af 29de Novbr. 1871 en Valgmenighed med Bedehus i Østerjølby paa Mors med forhenværende Sognepræst Lund til Præst. Oprettelsen af disse Valgmenigheder i Henhold til Loven er foregaaet uden stærke Brydninger eller Spændinger, og det er ikke Ministeriet bekjendt, at der deraf er fulgt nogen Ulempe, medens en Trang, som paa en alvorlig Måde har lagt sig for Dagen, derved er bleven fyldestgjort, og Bevægelser undgaaede, som muligen kunde have antaget en beklagelig Karakter.

Det var imidlertid ikke blot Lovens Fornyelse, men ogsaa dens Indhold, som blev bragt under Forhandling i Kirkekommissionen, idet der af et af dens Medlemmer blev stillet Forslag om en Forandring i to Retninger, saaledes at der gaves Tilladelse dets til at benytte Sognekirken og dens Apparater paa saadanne Lieder, da Sognemenigheden ikke bruger den, dets til at antage ogsaa theologiske Kandidater, som have de sædvanlige lovbestemte Kvalifikationer, til